

Соња Атанасијевић

КО ЈЕ УБИО АЛФИЈА

Београд, 2009
ДЕРЕТА

Драїану

*Ветром тибана мајчина душица –
Што мирише на јуџо у рају.*

Радјард Киплинг

Какво је било Алфијево детињство?

Није било срећно, али... Зашто детињство? Алфи је био жртва.

Наставиће.

Дакле, није било срећно, али ни превише тужно. Одрастање у парку између солитера. Љуљашке, клацкалице, пењалице, лопта, тротинет, бицикл, разбијена глава. Прашњава окрвављена колена. Сузе и слинав нос. *То је онај дечак коме је умрла мајка.* Објашњење као етикета коју је једног тренутка понео на леђима... Кињили су га неки близанци из суседства. Мада, један од браће заправо и није био лош, Алфи је, чак, био убеђен да је добар, али под снажним утицајем другог и он је учествовао у ситним пакостима и задиркивањима, али и у гађању каменицама и јајима. Близанци су, на први поглед, физички били потпуно исти, међутим, захваљујући свом дару запажања, Алфи их је разликовао у сваком трену, пре него што и проговоре. Тако је још од најранијег детињства стекао сасвим јасну представу о добру и злу. Понео је, из свог парка, уверење

– с материјалним доказима управо у тим крастама и ожиљцима на телу – да је зло јасније у својој намери од добра. Зло увек има свој циљ, размишљао је Алфи, доброту можеш и да не приметиш. И сматрао је, за читав живот, то сасвим природним. Да постоји и једно и друго. И да их човек, ипак, јасно може разликовати, ако то жели и ако је довољно обазрив. Тако је Алфи у живот закорачио сасвим спреман да препозна добро и зло, онда када су недвосмислени. И исто тако потпуно неспреман за суптилније и перфидније метаморфозе и мимикрије зла, али и загибања и колебања добра у којима оно троши само себе и узима од зла, и коначно, за тужну ограниченост доброте и кобну незаситост зла... Потпуно неспреман да у лошим људима препознаје зрна доброте, а у добрим – зрна, зрнца и зрнашца зла.

Зашто?

Зато што је, једним великим делом свог бића, Алфи и даље био дете... Али, да почнемо од писама.

Да почнемо.

ПИСМА АЛФИНИ ПРОНАЂЕНА У
АЛФИЈЕВОМ СТОЛУ, ПИСАНА ЧИТКИМ
РУКОПИСОМ ЗАКОШЕНИМ НАЛЕВО;
МИРИШУ НА БАНЧА ЧАЈ

Ружичасто писмо означено бројем 1

Усхићен сам, Алфина, чиӣав дан, од идеје која ми се од јуӣфра врзма њо̄ љави. Буф је већ неколико љуӣа рекао: Алфи се цео дан смешка, мора да спрема нешто епохално. Ја наравно ћуӣим. И Зулу ми љовремено вири у мониӣор, знаш како је радознао. Једва сам дочекао да оду и да љочнем с љисањем. Добро је да је Лили на одмору, јер она увек излази љоследња. Како је самоћа некада љожељна, мила моја, како сам сљфрасно чекао овај час! Једино ме ова љрмљавина љовремено узнемирава... Замишља̄м љивоје збуњено леӣо лице док чиӣаш љрве редове, и није важно шљио ће љада имаӣи коју бору на челу, није важно, љивоје лице ће увек бӣӣи леӣо.

Дакле, Алфина, решио сам да од данас почнем с припремом твојој рођенданској поклона – писаћу ти писма која ћу ти уручити тек за десет година! Није важно колико ће писма бити, већ само да издржим иду с временом. Писаћу током целе ове године, можда и дуже, и предаћу ти их за десет година! Алек ће тада имати седамнаест година. А, шта кажеш, Алфина? Твој Алфи, која толико жуди збој ојсесије временом, решио је, Алфи је решио да то исто време искористи у припреми твојој рођенданској поклона, да свој највећеј непријатељу преобрати у савезника! Док се наша лица борају, оно ће, као вешти кувар, додавати у ове редове своје зачине, као заштићени изум... Добићеш писма с мирисом времена, замисли како је то узбудљиво! Не стичу само фотграфије посебан квалитет с годинама, већ и писма, сигурно се слажеш са мном. Додуше и вино. Да, и вино. Скоро да је два чекам тај тренутак да ти их уручим, насмем нам то чашу вина, увалим се у фотељу и ледам те док чистиш. Уколико ми дозволиш. Па се ти пришуњам с леђа и љубим ти потиљак. Биће натерано, то време, да, да, Алфина, биће натерано да ради за мене, за тебе... Сад је стварно зајрмело. Баш сам баксуз! Хтео сам још нешто важно да ти кажем. Наравно, чуваћу писма овде, на послу... Неки неурачуљив смех се чује с улице. Ојет је зајрмело. Сувише сам узнемирен да бих наставио. Сада ојет чујем исти лудачки смех. Не знам да ли се теби

овакве сџвари доџађају. Понекад имам уџисак да неко ѓрекраја моју сџварносџ, иџрајуџи се одсече неки део коџи оџџагне и заџуби се; не знам ни шџта је било на џом комаду, али знам да сам нешџто ѓроџусџио, осећам чудну ѓразнину у ѓрудима, као овоџ часа. Не знам шџта сам хџтео да џи најишем, а било је важно, док, некад, џа исџа рука ѓришије без икаквоџ смисла, један уз друџи, два ѓоџџуно независна дела, ево, као сада, џај неурачунљив смех и ѓрмљавину... Сада ми ѓоџед ѓада на Гамину каџу. Заборавила је каџу. Не можеш ни да замислиш каква је џо каџа, Алфина. Црна, од некоџ излизаноџ велура, има и оне каџке за уши коџи сџоје сџално најоре, чак, рекао бих да их је ушила, да се не би сџушџали. Никада је нисам видео с џом каџом на џави, али увек се ѓојави држеџи је у рукама, нарочитџо када дува кошава, и сџусџи је на сџо. А моџла би да је сџави на чивилук. И онда чиџав дан ѓледам у џо црно клуџко. Еџо, и џа каџа ме некако узнемирава, можда ћеш се сада смејати, али џо је заиста невероватна каџа! На врху је једна бела длака. Сиџурно од мачке. Гама има мачку. Поред каџе је слика џе мачке, у малом месинџаном раму. А на Зулуовом сџолу је слика њеџовоџ ѓекинезера Пеџија. Слика је велика, формата А4, урађе на на колор шџтамџачу. Зулу ју је залеџио на карџон и најравно држач. Пеџи је ваљда цурица, сребрnobеле длаке, круџних зелених очију, на слици изџледају као да су од сџакла. Необично је џо шџто Пеџика, како је иначе Беџа зове,

ошћкако се Зулу развео, више и не живи с њим, а он још увек држи њу слику на сћолу. Одселила се, заједно са Зулуовом женом, а с њим је осћала њихова ћерка. Можда су се тако доћоворили. Њој јас, њему ћерка. Зулу никада о њоме није иричао. То је једна чудна девојка, мислим, та њећова ћерка, рекао бих да је анорексична, ионекад та иосећи, али осћане сасвим краћко. Зулу увек скочи кад је ућледа на враћима и изведе је из канцеларије. Као да не жели да је видимо. Али, да ићи завршим за њу слику, Пејикину. Дешава се да неко у иролазу закачи слику кад ироће и она иагне. Јадна Пепика стално пада, каже тада Бећа. Бећа увек ићо каже, она иначе чесћо ионавља исће сћвари, а Зулу, онда, мркоћ лица, усћаје и иодиже је. Некада Пеји тада и од сћирујања ваздуха, али Зулу мисли да они ићо чине намерно, нарочићо Лили или Гама. Једном кад је Гама срушила Пејику, Зулу је заједљиво добацио да се тако ионашају они који немају ни кучећа ни мачећа. Зулу, иначе, када жели да иеце Гаму за ићо ићићо нема иородицу, сћомиње иће кучиће и мачиће. Ја сам, тада, сћиреићо како ће Гама реаћовати, било ми је неиријайићо ићићо сам ићо чуо, једини сам и био ирисућан; мећуићим, Гама се окрену и хладним иласом му одћовори: Ко нема ни кучета ни мачета?! Видећеш сутра! И суићрадан донесе слику своје мачке. Еићо, оићад је она на њећовом сћолу. И Буф има мачку, али не држи њену слику на сћолу. Ни слику ћерке. Не држи никакве слике. Буфов сћо

је савршено уредан, али сабласно њразан. Мислим да му је њаква и душа. Зулу има највећи њеред на сѣољу, још и ња Пеѣика која сѣално њада, сѣјурно има и збрку у души, али и у љави. На Гамином сѣољу влада сѣроѣи ред, она као да њомало мучи ње сѣвари, можда и њо својој души сѣално нешѣо уређује, мада је врло њословна и сѣособна. Лили држи слике деце, ѡерку у малом раму, а сина у великом. Беѣа каже да је њо сразмерно љубави, а Лили се љуѣи на њу, али мало. На Беѣу се нико никада не љуѣи љуно, сви је доживљавају као деѣе. Она на сѣољу има велику керамичку фиѣуру белоѣ лабуда с розе машинном око враѣа, на овалном њосѣољу од ѡиркизне фолије, ѡако да нема ѡросѣора ни за какве фѣѣѣрафије. То је, како каже она, кич-лабуд. Беѣа воли кич, ѡако се изјашњава, а воли и лабудове. Мислим да је и Беѣина душа баш ѡаква, ѡроѣескна. Помало кичасѣа. А ти, мили мој Алфи, шта ти држиш на столу, знам да се ѡо сада ѡиѣаш, и каква је твоја душа? И код мене има њереда, али не ѡако као код Зулуа. Зулу има и њеред и ѡренаѡѣаносѣи. Ја само њеред. Али, не, не бих на основу изѣледа сѣѣола знао да ѡроценим своју душу. Заѡраво не бих уѣиѣиѣе знао да је ѡроценим. То ѣеби ѡреѣуѣиѣам, ѣи ѡо ионако већ одавно знаш. То. Каква је моја душа.

Оѣеѣ је заѡрмело. Заборавио сам да ѡроцедим чај. Сад је ѡреѣак, као да ми се свеѣи ѡом ѣѣѣрошћу, али жао ми је да ѣа ѡросѣем. Кукича чај. Смејеш се, сѣјурно. Ти и

твоји чајеви, луди мој Алфи, *што ћеш рећи*. Волим када *што* кажеш оним звонким *јласом*. Твој *јлас* је *стйварно* узбуђљив! Никада нисам чуо *ијако чистй јлас*. Када си оно рекла: А, ти си тај Алфи!, онда када нас је Лео ујознао, морам да *ићи* *иризнам*, сав сам се најежио. Доживео сам *иће* као биће с *друје јланетије*. Лейо, крхко, *штоило* биће, блиставој лица и *поїледа*, и метјалној *јласа*. Некада *ја* доживљавам као *слай бистйре* воде која се излије *иреко јласних жица*. Као да сваки *иуи* *исйереш јласне жице* када неш*и*о изіовориш. Да, као *слай бистйре*, али и *хладне воде*. Твој *јлас* је *хладан*, Алфина...

Како је само Лео био усхићен кад је на *и*ој журци чуо да се зовеш Алфина, данима ми је *ионављао*: Мораш да је упознаш, мораш, Алфи, замисли, зовете се исто! Сом један *дебели*, како ми *недостјаје*... *ијај* Лео. Одвратно је *што*, знаш да *чеси*о *иомислим*, Алфина, како је *што* зајраво одвратно, *што* *иш*ио је умро. Кад *и*окушам да замислим да *иуи*а не *иоси*оји, избришем је, једностјавно је избришем, као *иумицом*, *исйод* ње ми се укаже одвратност. Поијуна бесмислица. Њеіова смрт *и* као језива *ілуиоси*. Чак вуліарност. Обична небеска *ииздарија*. А некад ми се укаже *аисолуи*на равнодушност. Савршена, бескрајна. Збоі *ијакве*, збоі *нечије* равнодушности – Лео је умро. Добра, извини, знам да *иће* нервирам кад *и*очнем о Леу, нећу више...

Изгледа да ће њљусак, морао бих да кренем, а и бри-
нућеш. Не могу више да њишем, нешто ѡрејери у мени,
тај смех ми се не свиђа, Алфина. Зашто људи исцуштају
такве крике? Једном, кад сам био клинац, били смо на мо-
ру; не знам где је тада био мој отац, мајка и ја смо били
сами у шатору, сирашино је ѡрмело и дувало. Мама је ста-
јала и држала шипку од шатора, да не одлеи, и ѡлака-
ла. А она је иначе врло рејко ѡлакала, ѡшово никад. Чу-
чао сам склућчан око њених сивојала и чврсто се држао
за њену ногу, ѡлу, сећам се да је била нејријашно шовла и
мало масна од неке креме – мама је шов дана изворела на
ѡлажи. Руб хаљине, која је мирисала на кокос, ѡлицао ме
је ѡ лицу. Онда сам, изненада, не знам ни ја зашто, ухватио
уснама ѡследње дуће на хаљини и ѡчео да ѡ сишем. Било
је сланкасто, као каменчић с ѡлаже или шкољка. И њих сам
као мали скућлао и стављао у уста. Знам да не волиш кад
свомињем маму, али не брини, ѡреболео сам, баш захва-
љујући теби. Не знам да ли сам ти то рекао. Можда не
бих ни сада, али ова ѡрмљавина... Чудно је то, Алфина,
како неке ѡуке случајности удесе да нешто буде речено.
А ојет, толико шов осане зашриано ћућањем. И као
да ѡ баш никада није ни било.

Црвено писмо означено бројем 2

Варка је, грађа моја Алфина, да имамо прошлости. Варка је. Имамо само честотице које се никада више не могу враћати на место. Оно што једино истински имамо то је један дан; било да посматрамо од јутра, кад се пробудимо, кад с приличном извесношћу можемо да замислимо како ће изгледати, или, још боље, увече, кад прође и када тоново до дејала можемо обновићи сваки тренутак, покрећу, јесу, поглед, сваку реч. Социјална осећања можемо призивати из почетка, и то више јушта; можемо намерају наше ћелије – јер им је памћење свежа – да све одраде изнова, по истом хемијском обрасцу и сервирају нам идентичне емоције, можда само нешто слабије интензитета јер ће то сада бити којије. То је оно што заиста једино и имамо, Алфина, један дан. А овај дан је баш њимуран, скоро да је мрак, а тек је три по подне. Нисам ти рекао, почео сам да пишем и у присуству колеџа, схватио сам да и не обраћају пажњу на то шта радим. Једино Зулу, али доскочио сам му. Преместио сам монитор на други крај стола и не може ништа да види. Шта сам оно почео... Да, можда, Алфина, то и није мало, не жалим се, можда је право бојанство – имати један дан. Један велики дан под небом, дан у коме можеш свашта да